

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

SPOLOČENSKÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Od malého prístavu fúkal ostrý vietor. Prinášal morskú soľ a voňal prichádzajúcim dažďom. Osamelý jazdec pokrčil plecami. Aj keď bolo babie leto, mal dojem, že celý uplynulý týždeň iba pršalo. Možno v tejto krajine pršalo stále, bez ohľadu na ročné obdobie.

„Iba dlhotrvajúci dážď, či je leto, alebo zima,“ povedal ticho svojmu koňovi. Žiadne prekvapenie, že kôň neodpovedal.

„Samozrejme, s tou výnimkou, keď padá sneh,“ pokračoval jazdec. „Práve podľa toho poznáš, že je pravá zima.“ Tentoraz kôň potriasol huňatou hrivou a trochu zastríhal ušami, ako to kone robievajú. Jazdec sa tomu zasmial. Boli starí priatelia.

„Cuk, ty si ale nezahovorčivý kôň,“ povedal Will. Potom sa zamyslel a usúdil, že taká je asi väčšina koní. Práve nedávno o svojom zvyku prihovárať sa koňovi premýšľal. Keď sa o tom raz večer zmienil Haltovi pri táborovom ohni, zistil, že ide o bežný zvyk hraničiarov.